

Naksitrallide imerohi

Elasid kord kolm vahvat sõpra: Muhv, Kingpool ja Sammalhabe, keda kutsuti Naksitrallideks. Nad elasid kolmekesi Muhvi suures hubases autos ning päevad läbi aitasid loomi, linde ja muid metsaelanikke, talveks seevastu sõitsid linna, et seal vanematele inimestele abiks olla. Aga siis jäi Kingpool ühel sombusel päeval koledasse kõhasse, mistõttu olid Muhvil ja Sammalhabemel hoopis temaga käed-jalad tööd täis. Sammalhabe tegi sõbrale oma habemes kasvavast mõrust põdrasamblast teed, mida aga Kingpool sugugi juua ei tahtnud. Seega otsustas südamlük Muhv, et küpsetab sõbra lohutamiseks mustikakooki ning juba hetke pärast oli ta poe poole teel.

Olles leidnud marjaletist “Värske mustika” sildi alt ilusad tumesinised mustikad, sammus üliõnnelik Muhv kassa juurde, kuid pikas järjekorras oodates hakkas ta karbi peale kirjutatut lugema:

“Mustikas Pakendatud, klass: I, kogus: 125 g, päritolumaa: Tšiili, ... – oota! Mustikad on toodud Tšiilist?! Misasja?!”

Muhv pööras kannapealt ringi ja pani mustikad tagasi. Koju tuterdades kirus ta omaette, miks ometi peab mustikaid nii kaugelt tooma, kui meil on ka kodumaiseid ja väga häid marju? Ja kes teab palju päevi või nädalaid on selleks autode, laevade ja muude masinatega sõidetud ning kütust kulutatud!

Tagasi jõudes rääkis ta oma murest sõpradele. Sellest kasvas suur arutelu terveks õhtuks. Lõpuks ohkas Sammalhabe:

– “No hea lugu see nüüd ei ole...”

– “Aga m-mina väga tahaksin se-seda sinu m-mustikakooki po-proovida, M-Muhv. Mu-Mulle see põ-põdrasammal ikka ü-üldse ei m-maitse,” ajas Kingpool oma jada.

Muhv noogutas mõtlikult pead ning Sammalhabe unistas valju häälega:

– “Miks ei võiks olla mingisugune imerohi, mis aitaks kõigi maailma hädade vastu, aga ka maitseks hästi?”

Veidi järele mõeldes ta jätkas:

– “Noh põdrasammal on ju tegelikult tõhus ravim, ta aitab paljude hädade vastu.”

– “Aga maitseb jubedalt,” vaidles Kingpool vastu. “Hea rohi peaks ikka hästi maitsema.”

– “Mul kasvavad vana suvila taga imehead mustikad. Me saaksime teha koogi, mis maitseb nagu mustikas, aga mille sees on põdrasammalt ka,” lausus Muhv.

Äkki virgusid nad oma mõtetest ja vaatasid püüsilmi üksteisele otsa. Tundus, et nad olid millelegi jälile saanud.

Järgmisel hommikul hakkasid Naksitrallid oma idee kallal töötama. Koogikatsetusi alustati poemustikatega. Esimesele valminud plaaditäiele kargasid kõik korruga kallale, kuid kui Sammalhabe oli oma suutäie prügikasti sülitanud, otsustasid nad järgmistel kordadel loosi tõmmata. Kõige viimast, üheksandat plaaditäit, pidi esimesena maitsma Muhv. Ta pigistas oma silmad kõvasti kinni ja võttis ampsu: “Mm pehme... isegi magus... oo ma tunnen mustikat!” Ta tegi silmad lahti ja ütles: “Mõru maitset ei ole!” Nüüd haarasid ka teised omale tüki ja auto täitus rõõmuhõisega: “See on ideaalne!” kargas Sammalhabe ringi. Ka Kingpool rõkkas rõõmust ja äkki avastas midagi: “Sõbrad, m-mul on tu-tunne, e-et mu kö-kõha on ä-ära läinud.”

Suure lärmi peale ärkas talveunest Siil, kes tahtis ka kohe kooki maitsta. “See on lausa suurepärane,” kiitis ta ja pakkus, et Naksitrallid võiksid oma ettevõttega alustada. Naksitrallide meelest kõlas see vahvalt, samas muutusid nad murelikuks: “Me pole kunagi isegi tööl käinud. Kuidas ettevõtet üldse tehakse?” Nüüd tegi Siil kavala näo pähe ja ütles enesekindlalt: “Selleks on teil head ärikonsultanti vaja. Olge mureta, just mina see olengi!” “Aga siis me peame enne ka tingimustes kokku leppima,” jäi Muhv umbusklikuks. “Sa oled hea ärimees, et nii mõtled,” kiitis Siil ja nii nad hakkasid elavalt vaidema. Või noh mis vaidlus see oli, kogenud nõuandja Siili suunamisel otsustati luua hoopis ühine firma “Neli sõpra”. Niimodi oli kõigil võrdselt 25% osalust ja kõik said aktiivselt firma tegevuses kaasa lüüa. Ka rollid jaotati kiiresti ära: Sammalhabemest kui heast looduse ja süsteemide eksperdist sai tootmisjuht, tasakaalukast Muhvist finantsjuht, Kingpoolest PR- ja müügijuht ühes isikus – oli ju tema toote tõhusa toimimise tõestus – parim müügiargument. Hea jutuga nutikast Siilist sai aga juhatuse esimees.

Neli sõpra töötasid suure õhinaga nii ööd kui päevad. Kõigepealt leppisid nad kokku, et kook peab olema valmistatud vaid puhtast toorainest, mille kogumisel ei tehta loodusele liiga. Sammalhabe ideel võeti kasutusele Tartumaal Metsa talus aretatud Eesti esimene mustikasort Are, mis lisaks värtsikale maitsele talub hästi ka veebruari pakast ja augustikuu palavust. Teiseks lubasid nad kohalikele elanikele tööd anda. Kolmandaks, kui äri läheb hästi ja ajapikku laienetakse ka Eestist väljapoole, siis põhimõtted jäävad samaks. Sõbrad analüüsisid turgu, kaardistasid konkurentide tegevuse, viimistlesid oma toote ideed, kavandasid tootmisprotsessi ja müügistrateegia. Tootearenduse ideid oli kõigil palju ja kuna mets oli pidevalt head koogilõhna täis, siis polnud ka katsejäänestest (tasuta testijatest) kunagi puudust. Samal ajal tegi Muhv

tasuvusarvutusi, kuna kiirema edu huvides otsustasid sõbrad kõik võimalused ära kasutada ning ka EAS-ilt toetust küsida. Naksitrallide hea äriidee võitis kiiresti kohaliku kogukonna toetuse ning terve ettevõtmine sai hea hoo sisse – koogid kadusid lettidelt nagu soojad saiad.

Peagi aga selgus, et metsasaaduste kogumiseks läheb vaja rohkem tööjõudu. Õnneks on Eno Raua pärand rikkalik ja nii said hinnatud hankespetsialistideks veel Sipsik oma kaaslastega, Ninatark Muna jt. Ärimudel töötas hästi, riik riigi järel avati kohalik tootmine ning tööjõudu värvati sealsete lemmikkangelaste seast, nii näiteks juhtis Itaalia üksuses tootmist Pinocchio, Ameerika harus tegutsesid müügiga Miki ja Minni Hiir ning Inglismaa kontoris töötas tootearendusega Peppa Pig.

Aga mis oli nelja sõbra edu saladus? Eelkõige suurepärase toode, maitsev ning puhtast kodumaisest toorainest marjakook, mille salajane komponent oli imeliste raviomadustega eestimaine põdrasammal, aga ka hiilgav meeskonnatöö. Tooteperikond laienes pidevalt uute maitsetega, lisaks mustikatele toimis kook oivaliselt veel pohlade, metsmaasikate, vaarikate, kirsside ja kuusevõrsetega. Sellega olid Eesti ja lähiturud hõlvatud. Järgmistesse riikidesse mindi seevastu sealsete populaarsemate maitsetega: näiteks Poolasse õuna-, Itaaliasse sidruni-, Türki granaatõunakoogiga jms. Uute maitsete väljamõtlemine jäi alati nelja sõbra enda meelistegevuseks kui nad järjekordse kasumiaruande kinnitamise järel oma firma algusaegu meenutasid, sinna juurde põdrasamblateed mekkisid ja järgmistest turgudest unistasid.

Toote nimeks sai “Imerohi” ja hüüdlauseks “Abi kõigi hädade vastu.” “Imerohu” ülemaailmne edu oli meeletu. Kõik konkurendid tunnistasid lüüasaamist ning isegi viinasokkide ja hanerasva ajastu sai lõplikult läbi.

Tiim Üöämm

Katarina Aas, Arthur Reinfeldt

Juhendaja Annika Volt